Προσφυγική Φωνή [illegible] 14/5/50

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ

'Απ' τὸ ἀνέκδοτο βιβλίο τοῦ ἀειμνήστου
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ κοινότης Βουρδουρίου δὲν εἶχε κλείση τὰς ἐκκλησίας καὶ σχολεῖα διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν μῆνιν. Ἀλλὰ ἤρχισε καὶ ἐκεῖ ὁ ἀποκλεισμός· ἐπεδιώχθησαν οἱ εἰς τὰ χωρία ἐργαζόμενοι χριστιανοὶ ἐργάται· ἀδίκως παρεπονέθη εἰς τὸν διοικητήν· ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ κλείσῃ Ἐκκλησίας καὶ σχολεῖα καὶ νὰ ζητήσῃ τηλεγραφικῶς παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν προστασίαν.

Ἐν Σπάρτῃ τό γε νῦν ἡσυχία. Ἡ κατάστασις ἐδῶ δεινή, ἔκδηλα καὶ ἀπόγνωσις. Ἀπροσδοκήτως ὁ Μουτεσαρίφης περιοδεύει διὰ νὰ ἀποφύγῃ φαίνεται τὰ παράπονα. Ἀντιπρόσωπον ἔχει τὸν Ταχριρὰτ μουδίρην, ἕνα τῶν μᾶλλον μοχθηρῶν σωβινιστῶν.

Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως, 20 Ἰουλίου 1913. Μετέβη ὁ Μητροπολίτης μὲ τὸν ὑποδιοικητὴν καὶ στρατ. ἑκατόνταρχον εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Περιστάσεων, ἔνθα, εἴς τε τὴν ἕδραν καὶ τὰ χωρία, οἱ χριστιανοὶ εἶναι ἀπελπισμένοι ἕνεκα τῶν κατ' οἶκον ἐρευνῶν τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἐνδιαφερομένων ὀθωμανῶν, οἵτινες «βίᾳ ἀφαιροῦσιν οὐ μόνον τὰ αὐτοῖς ἀνῆκον ζῶα καὶ λοιπὰ ἀντικείμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν χριστιανῶν».

Ὁ ὑποδιοικητὴς Μυριοφύτου ἦλθε εἰς τὴν Δημογεροντίαν καὶ προσεφώνησε περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συνδιαλλαγῆς τῶν ἐπιτοπίων ὀθωμανῶν καὶ χριστιανῶν. Τοῦ ὡμίλησεν ὁ Μητροπολίτης μὲ τὸν ὑποδιοικητὴν Περιστάσεως καὶ εἶπεν ὅτι ἂν δὲν λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα «ἀπέναντι τῆς Κυβερνήσεως θὰ ἔχῃ ἀμέριστον τὴν εὐθύνην ὁ ἐν λόγῳ ὑποδιοικητής, οὗτος εἶναι στενώτατα συνδεδεμένος μὲ τὸν Μουφτῆν καὶ τὸν Λιμενάρχην, τοῦ ὁποίου ἐζητήθη ἁρμοδίως ἡ ἀνάκλησις, δέον ὅμως νὰ ἐπισπευσθῇ, διότι οἱ χριστιανοὶ Περιστάσεως φοβούμενοι φεύγουν οἰκογενειακῶς μεθ' ὅλας τὰς πρὸς ἀναχαίτισιν ἐνεργείας.

Ἰδίᾳ Μητρόπολις (ἐκ Περιστάσεως) 30 Αὐγούστου. Ὁ ὑποδιοικητὴς Μυριοφύτου τοὺς ὀθωμανοὺς βίᾳ ἐγκαθιστᾷ ἐν Χριστιανικοῖς παραπήγμασι καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐκκενώσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ κατεχομένην σχολὴν τῶν ἀρρένων Μυριοφύτου. Οἱ χριστιανοὶ τῶν παρακειμένων ταῖς τουρκικοῖς χωρίων ἐπιτάσσονται νὰ ἀνοικοδομήσουν τὰς καταστρεφείσας τῶν περιοίκων οἰκίας, ἀπειλοῦνται δὲ διὰ στρατοδικείου ὑπὸ τῶν περιοίκων ὀθωμανῶν ἐν περιπτώσει παρακοῆς.

Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως 1 Σεπτεμβρίου 1913. (Περίστασις). Ἀναφέρεται εἰς προηγουμένας ἐπιστολὰς ἀπὸ 30 Αὐγούστου συνεπείᾳ τῶν κατ' ἐσωτέραν ἐγγεγραμμένην διαταγὴν συλλήψεων καὶ πιέσεων τῶν ἐνταῦθα χριστιανῶν ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν διὰ τὸν λόγον τῆς ἀνακαλύψεως τῶν αὐτουργῶν καὶ πρωτοστατῶν ἐν τῇ κατεδαφίσει τῶν ἐνταῦθα τουρκικῶν χωρίων.

Ἤδη πληροφορεῖ τὴν Ἐκκλησίαν ὅτι συνελήφθησαν σήμερον καὶ ἀπήχθησαν πεζῇ καὶ ὑπὸ στρατ. συνοδείαν ἐν μέσῳ τῶν θρήνων οἰκείων καὶ συμπολιτῶν οἱ ὁμογενεῖς, οἵτινες κατήρτισαν ἐπὶ τῆς Βουλγαρικῆς κατοχῆς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἵνα προσαχθῶσιν εἰς τὸ ἐν Καλλιπόλει στρατοδικεῖον, καίτοι ἡ ῥηθεῖσα καταστροφὴ ἔγινε ἀπὸ κακοποιά τινα στοιχεῖα, 5 ἢ 6 ἐγχώριοι, οἱ ὁποῖοι προέβησαν τῇ συμπράξει καὶ συνενοχῇ τῶν Βουλγ. στρατιωτῶν. Ἐὰν δὲ δὲν ἐπανέλθουν οἱ χριστιανοὶ οἱ ὁποῖοι ἀπήχθησαν, θὰ συντελεσθῇ ὁ ἐκπατρισμὸς μεθ' ὅλας τὰς πρὸς ἀναχαίτισιν καὶ ἐνθάρρυνσιν ἐνεργείας τοῦ Μητροπολίτου καὶ τῶν προκρίτων συνεπείᾳ ταῖς ὁδηγίαις τῆς Ἐκκλησίας.

Μετρῶν (Ἀρχ. ἐπίτροποι καὶ Δημογ.) 28 Νοεμβρίου 1913. Ἐκ τῶν 276 οἰκιῶν τῆς χρ. συνοικίας παρεχώρησαν τὰς 140 εἰς τὰς ἐκ Κων)πόλεως ἐπιστρεψάσας Μουσουλ. οἰκογενείας ἐν τῇ Φωτακείῳ Σχολῇ ἐγκατέστη τὸ διοικητήριον· (τὸ εἴδομεν κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν μας κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1917)· ρεῖς ἄλλαι οἰκίαι παρεχωρήθησαν εἰς τὸ Μονοπωλεῖον τῶν καπνῶν, τὸ Δημόσιον χρέος καὶ τὸ Δικαστήριον. Ἐν τούτοις ὀλίγας χριστιανικὰς οἰκογενείας ἐξ ὀρφανῶν καὶ χηρῶν, κατεφυγόντας μεταξὺ τῶν ἐνταῦθα χριστιανῶν ἐκ τῆς ἐπαρχίας Δέρκων καὶ ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἄρδην καταστραφέντος χωρίου Πελαλῆ. Ἐν τούτοις διὰ νὰ στεγάσουν ἐν ἀνέσει καὶ εὐρυχώρως τοὺς καθ' ἡμέραν ἐρχομένους ὑπαλλήλους σκέπτονται νὰ ἐκκενώσουν καὶ ἄλλας οἰκίας, καίτοι ἐπιπολάζει καὶ ἡ χολέρα. Ὡς ἐκ τούτου πολλοὶ μετῴκησαν· ἴσως δὲ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀποβλέπουν τὰ μέτρα τῶν στρατ. ἀρχῶν. Διὰ τοῦτο ἐκτὸς τῶν ἐπισήμων διαβημάτων παρὰ τῇ Κυβερνήσει παρακαλοῦν νὰ ἐπανέλθῃ ὁ Μητροπολίτης ἔστω καὶ προσωρινῶς.

Μητρόπολις Ἡρακλείας. (Ἀρχ. ἐπίτροπος ἐξ Οὐζοὺν Κιοπροῦ). 2ς Δεκεμβρίου 1913. Παραλείπει τὰς ἀγγαρείας καὶ καταπιέσεις τῶν χωρίων κατὰ τὸν πόλεμον καὶ τὰς σπουδαίας ἀφαιμάξεις ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τῆς ἀνακαταλήψεως εἰς γεννήματα, τρόφιμα καὶ ζῶα, ἤδη οἱ χριστιανοὶ ὑποβάλλονται εἰς διαφόρους ἀγγαρείας (μεταφοραὶ κλπ.) διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν νέων ἐκ τῆς Δ. Θράκης προσφύγων· εἰς αὐτοὺς δὲ παρέχεται γενναιοτάτη κυβερνητικὴ περίθαλψις εἰς ὅλα τὰ εἴδη· τὰ Ἑλλ. χωρία τρομοκρατοῦνται· αἱ φυλακαὶ ἐνταῦθα κυριολεκτικῶς ἐπληρώθησαν· ἄλλοι σήπονται εἰς τὰς φυλακὰς (Κιλίδι-Μπάχρ. κλπ.) παντὸς οὐτιδανοῦ ἡ συκοφαντία ἀρκεῖ διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ μᾶλλον εὐϋπολήπτου πολίτου. Ἔπιπλα, ζῶα, κτλ. πραγματικαὶ ἰδιοκτησίαι ἁρπάζονται διὰ ψευδομαρτύρων τῇ βοηθείᾳ τῆς χωροφυλακῆς. Οἱ πρόκριτοι Καδήχαλα καὶ μεγάλοι Καδινάκιοϊ ὑπέγραψαν διὰ τῆς βίας χρεωστικὸν 650 λιρῶν δι' ἀτμόμυλον ὀθωμανοῦ καταστραφέντα ὁμολογουμένως ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, Καὶ τὰ δικαστήρια ἁμιλλῶνται εἰς τὴν παράνομον ἐπιδίκασιν Χριστιανικῶν περιουσιῶν. Ἄλλοι καταπιέζονται ὡς κρύπτοντας λίρας διὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν μὲ χρήματα. Εἰς τὰ χωρία τους διωρίσθησαν ἀγροφύλακες μόνον Τοῦρκοι καὶ Τουρκαλβανοὶ ἐκ κακοποιῶν στοιχείων, οἵτινες τρομοκρατοῦν τοὺς χωρικούς. Πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ σύμφωνοι εἰς τὸν «συστηματικὸν διωγμόν». Οἱ χριστιανοὶ κατήντησαν «ἐλεεινοὶ καὶ ἀξιοδάκρυτοι, περιφέρονται ἔντρομοι καὶ περιδεεῖς, ἀποροῦντες ποίαν ὁδὸν νὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἤρχισαν νὰ ἐκπατρίζωνται»· οὕτω θὰ ἐρημωθοῦν τὰ χωρία, ὅπερ καὶ ἐπιδιώκεται. Πάντα τὰ ἐνταῦθα διαβήματα ἀτελέσφορα. (Ἔκθεσις ἐκ τοῦ ὕφους ἐμφαίνουσιν εἰλικρίνειαν).

Αἴτησις ἐπαρχιωτῶν Μυριοφύτου 1914 (ἐν τοῖς Πατριαρχείοις 21 Ἰανουαρίου 1914).—Αἱ ὑποσχέσεις τῆς Κυβερνήσεως δὲν ἐξετελέσθησαν· οἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς Κιλίδι-Πάχρ, ὡς οἱ ἴδιοι γράφουν ὑπὸ ἡμ. 19, μετακομίζουν βάρη, σύρουν ἁμάξας δίκην βουβάλων. Ἡ καταδίωξις ἐδῶ ἐξακολουθεῖ εἰς χριστιανὸς ἐζητήθη πάλιν ἐκ τοῦ Νοσοκομείου, ὅπου νοσηλεύεται. Ὁ Καϊμακάμης ἐξακολουθεῖ βιαίως νὰ εἰσπράττῃ ἐράνους, ὧν τὸ ποσὸν προσδιορίζει αὐθαιρέτως αὐτός.

Διέταξε τὸν Μουχτάρην νὰ μὴ ἀνακοινώσῃ τι περὶ τῆς Πατριαρχ. ἐγκυκλίου, ἡ ὁποία συμβουλεύει νὰ μὴ πληρώσῃ κανεὶς ἑκουσίως ἐράνους. Ἐξεφράσθη δὲ ἀσεβῶς κατὰ τῶν Πατριαρχείων. Διὰ τὴν πληρωμὴν ἐκάλεσε διὰ δημοσίου κήρυκος, ἄλλως εἶπε αὐτὸς θὰ ἀπαλλάξῃ. Δύο χριστιανικαὶ οἰκογένειαι ἐξεδιώχθησαν ἐκ τῶν παραπηγμάτων των διὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν δύο οἰκογένειαι Τούρκων, φαυλοβίων ὅμως.

Ὁ Καϊμακάμης μετέρχεται πᾶν μέσον ἵνα παραστήσῃ τοὺς φυλακισμένους ἐνόχους· ἐξηνάγκασε δὲ τινὰς φαυλοβίους ὁμογενεῖς νὰ μαρτυρήσουν ἐναντίον. Εἶναι τρομοκρατία.

Ταῦτα ἔμαθαν ἐξ ἐπιστολῶν ἐκ τῆς ἐπαρχίας των. Παρακαλοῦν διὰ τὴν ἀποφυλάκισιν δυνάμει τῆς ἀμνηστείας καὶ ζητοῦν νὰ παύσῃ καὶ ἡ καταδίωξις.

Αἴτησις Παντοπωλῶν ἐκ Χαδέμκιοϊ, 22 Ἰαν. 1914 (Χαδέμκιοϊ). Γραμμένη τουρκιστὶ μὲ Ἑλληνικοὺς χαρακτῆρας. Ἀπὸ 25 ἐτῶν εὑρίσκονται ἐκεῖ. Ὅτι εἶναι καὶ κτηματίαι. Κατὰ τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον ἡ στρατιωτικὴ ἀρχὴ τοὺς ἠνάγκασε νὰ μεταβοῦν εἰς Κωνσταντινούπολιν, διότι τὸ Χαδέμκιοϊ ἐθεωρήθη ὡς πολεμικὴ ζώνη καὶ ἐπομένως, εἶπον, χριστιανοὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραμείνουν. Ἐπανῆλθον τῇ 20 Σ/βρίου 1913· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον [illegible] παντοπῶλαι Κρῆτες, [illegible] καὶ [illegible]· ἀλλὰ ἀπὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου ἤρχισε μποϋκοτάζ [illegible], τὸ ὁποῖον διενεργεῖται ἀπὸ τρεῖς ἀξιωματικοὺς τοῦ [illegible] τὸ ξίφος [illegible]. Εἰς τὰς [illegible] (εἰς τὴν Ἀνατολὴν) ἀνέγνωσαν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ὑπεσχέθη νὰ παύσῃ τὸ μποϋκοτ, ἀλλ' ἐδῶ ἐξακολουθεῖ· οὕτω δὲ θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ ἐκπατρισθοῦν καὶ ἐκ δευτέρου.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

νὰ ἐπιτραπῇ οὔτε ἡ αὐθαιρεσία τῆς Δεξιᾶς οὔτε ἡ ἀσυδοσία τῆς Ἀριστερᾶς. Θὰ ἐπιβληθῇ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τὸ Κράτος Δικαίου».

Κράτος Δικαίου εἶχεν ἐξαγγείλῃ ἄλλοτε καὶ ἡ φαυλοκρατία. Καὶ ὅταν αὐτὴ ἐκαλεῖτο νὰ ἀποδώσῃ τὸ δίκαιον (καὶ τὸ δίκαιον οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν μὲ τὸν κομματικὸν φανατισμὸν) ἐξεστράτευεν ἐναντίον τῶν ἀδικουμένων σύμφωνα μὲ τὴν ἰδικήν της περὶ δικαίου ἀντίληψιν. Τὴν ἀντίληψιν τῆς κομματικῆς ἐμπαθείας καὶ τῆς πολιτικῆς ἀπρονοησίας. Ἀλλ' ἡ κομματικὴ ἐμπάθεια καὶ ἡ πολιτικὴ ἀπρονοησία δημιουργοῦν τὰς ἀνωμάλους ἐκείνας καταστάσεις ποὺ μεταβάλλουν καὶ τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῶν λέξεων καὶ τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν εἰς ἐκδηλώσεις ὑστερισμοῦ καὶ παραλογισμοῦ μέσα εἰς τὰς ὁποίας οἱ φρόνιμοι καὶ τίμιοι ἄνθρωποι χάνουν καὶ αὐτὴν ἀκόμη πρὸς τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἠθικὴν ἐμπιστοσύνην των.

Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Κέντρου, μολονότι ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν ἐνδόμυχον πόθον τῆς πλειονότητος τῶν Ἑλλήνων ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν καὶ νὰ προκόψουν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀσφαλείᾳ· μολονότι συμβολίζει τὴν φιλειρηνικὴν καὶ δημιουργικὴν Ἑλλάδα βαδίζουσαν πρὸς τὰ νέα ἀνθρώπινα ἰδανικά, εἶνε πολὺ φυσικὸν νὰ γίνεται ὁ στόχος τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ποὺ δὲν ἀρέσκονται εἰς τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», ἀλλὰ πιστεύουν εἰς τὸ «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος», εἰς τὴν ἐφαρμοσθεῖσαν δηλαδὴ τακτικὴν ἐπὶ μίαν τετραετίαν τῶν ἐκδικήσεων καὶ ἀντεκδικήσεων. Ἄλλωστε οἱ πρὸς τὸ Κέντρον λακτίζοντες δὲν προσεβλήθησαν ἀκόμη ἀπὸ «ποδάγραν» ὥστε νὰ μὴ δικαιολογοῦνται τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος «κρούσματα» ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐξεγείρονται οἱ εἰλικρινεῖς καὶ ἀδέκαστοι ὀπαδοὶ τῆς πολιτικῆς τῆς Ἀλλαγῆς, δεδομένου ὅτι ἀλλοίαν περὶ δικαίου ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν ἀντίληψιν τὰ φανατικὰ ὄργανα καὶ οἱ ἀμετανόητοι ἐμπνευσταὶ τῆς πάλαι ποτὲ φαυλοκρατίας.

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν ὅμως τοῦ Κέντρου δὲν ὑπάρχουν καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν ὄντως δεξιοὶ καὶ ἀριστεροὶ ὑπὸ φιλελεύθερον δημοκρατικὸν καθεστώς. Ὑπάρχουν καλοὶ καὶ κακοὶ Ἕλληνες. Ὑπάρχει καὶ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καλὴ καὶ ὄχι κακὴ ἀντιπολίτευσις. Καὶ διὰ νὰ προσελκυσθοῦν οἱ κακοὶ πρὸς τοὺς καλούς, [illegible] θείας ποὺ θεωρεῖ ὁ κ. Τροῦμαν ὡς τὸ τελειότερον ὅπλον κατὰ τῶν ταραχοποιῶν νὰ καταστῇ καὶ σύνθημα ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Ὁ «Προσφυγικὸς Κόσμος» δὲν εἶνε βέβαια ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἡμερήσια φύλλα, ἱκανὸς νὰ ἀναλάβῃ μίαν τόσον μακρᾶς πνοῆς ἐκστρατείαν πρὸς ἐπικράτησιν τῶν ὑγειῶν ἀρχῶν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν αὐτὴν δημοκρατικὴν χώραν ὅπου, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται καὶ ἀποθνήσκουν δημοκρατικοὶ εἰς πεῖσμα τῶν ἐθνοκαπήλων καὶ τῶν πάσης φύσεως καὶ προελεύσεως δημοκόπων. Ἀπευθυνομένη ὅμως ἰδίως πρὸς τοὺς πρόσφυγας τῶν συνοικισμῶν — τῶν συνοικισμῶν τοῦ 22 — ποὺ ἐχρησιμευσαν κάποτε ὡς στίβος πολιτικοκοινωνικῶν πειραματισμῶν ἡ στήλη αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι πρῶτοι οἱ πρόσφυγες θὰ υἱοθετήσουν τὸ κήρυγμα τῆς συνεργασίας κυβερνώντων καὶ κυβερνομένων διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ὁ μαρτυρικὸς αὐτὸς τόπος εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀναμορφώσεως καὶ τῆς δημιουργίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν παρεξέκλινε κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων λόγῳ τῆς κακῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας ὑπὸ μιᾶς σημαντικῆς μερίδος τοῦ πολιτικοῦ της κόσμου. Ἔχων ἐν τούτοις ἀκλόνητον πίστιν εἰς τὰ κηρύγματα τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Κέντρου ὁ προσφυγικὸς κόσμος θὰ δώσῃ καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν νέας ἀποδείξεις τῆς προσηλώσεώς του πρὸς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν δικαιοσύνην — ἐπὶ τῶν δύο αὐτῶν συντελεστῶν τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζεται ἡ Κυβέρνησις Πλαστήρα — διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ Ἔθνος τὸν ὑψηλόν του προορισμὸν παρ' ὅλον τὸν συνεχιζόμενον ψυχρὸν πόλεμον. Διότι ὅπως εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων οἱ Ἕλληνες ἀπέδειξαν τί ἠμποροῦν νὰ κάμουν ὡς ἐλεύθεροι ἄνθρωποι ἔτσι καὶ εἰς τὸν διεξαγόμενον τώρα ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ μίσους θὰ ἀποδείξουν τί ἠμποροῦν νὰ κάμουν ὡς φρόνιμοι καὶ τίμιοι πολῖται.

Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν θὰ καταβάλῃ ὁ «Προσφυγικὸς Κόσμος» ὅλας τὰς προσπαθείας του μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ χρόνος δὲν θὰ διαψεύσῃ τὰς προσδοκίας του, εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὸ δυσχερὲς ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς ἀναγεννήσεως.

Ν. Γ. ΑΜΗΡΑΣ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΔΥΣΕΩΣ

Ὑπὸ ΕΥΔΟΚΙΜΟΥ Ν. ΛΟΥΡΜΟΥΣΗ Δικηγόρου
τέως Ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γενεύης

Τὸ πρόβλημα τῶν σχέσεων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ τῆς ἐνδεχομένης ἐξελίξεως αὐτῶν, πρὸς πόλεμον ἢ πρὸς εἰρήνην, εἶναι τὸ σπουδαιότερον πρόβλημα, τὸ ὁποῖον δεσπόζει σήμερον εἰς τὸ κέντρον τῆς παγκοσμίου πολιτικῆς, διότι ἐξ αὐτοῦ, ἐξαρτᾶται ἡ τύχη ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ἀν' ὅλης τῆς Γῆς. Ὅταν λέγωμεν «Ἀνατολὴ» εἶναι προφανὲς ὅτι δὲν ἀποβλέπομεν, μεταπολεμικῶς, τόσον εἰς τὴν γεωγραφικήν, ὅσον εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως. Διότι μὲ τὸν ὅρον αὐτόν, ἐννοοῦμεν σαφῶς πλέον, ἕνα κόσμον τοῦ ὁποίου ὁ ἐγκέφαλος εὑρίσκεται μὲν εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέ-

αὐτῆς [illegible] τῶν ἐκ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου [illegible] της ;

Εἰς αὐτὸ τὸ κεφαλαιῶδες ἐρώτημα, τοῦ ὁποίου τὴν ἐξαιρετικὴν σοβαρότητα διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ προσεχὲς μέλλον τοῦ κόσμου, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντιληφθῇ τις, μὲ στοιχειώδη εὐθυκρισίαν, ἀπαντῶμεν ἀδιστάκτως ΝΑΙ ὑπὸ ὡρισμένας ὅμως προϋποθέσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐξετάσωμεν κατωτέρω, διὰ νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ὑπαρχούσης καλῆς θελήσεως ἀμφοτέρωθεν τῶν δύο μεγάλων παρατάξεων, εἰς τὰς ὁποίας σήμερον εἶναι ἰδεολογικῶς χωρισμένος ὁ κόσμος, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποφευχθῇ ὁ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, τὸν ὁποῖον μὲ ἐγκληματικὸν σχεδὸν σαδισμόν, ὀραματίζονται ὡρισμένοι πολεμοκάπηλοι, κατεχόμενοι ἀπὸ τὴν ἔμμονον ψύχωσιν ὅτι μόνον ὁ πόλεμος θὰ φέρῃ τὴν λύσιν τῶν μεγάλων διεθνῶν προβλημάτων.

Δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα ἀπάτη ἀπὸ αὐτήν, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ ἐμφανεῖς καὶ ἀφανεῖς πολεμοκάπηλοι οἱ ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν ψύχωσιν τῆς παγκοσμίου ἡγεμονίας, προσπαθοῦν νὰ δηλητηριάσουν τὴν κοινὴν γνώμην, διὰ νὰ προετοιμάσουν τὸν τρίτον παγκόσμιον πόλεμον. Καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ μεγαλυτέρα πλάνη, ἀπὸ ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν θὰ παρεσύροντο οἱ ἄνθρωποι τῆς καλῆς πίστεως καὶ οἱ ἀληθεῖς πατριῶται, διὰ νὰ πιστεύσουν, ὅτι ἕνας τρίτος παγκόσμιος πόλεμος θὰ ὡδήγει τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας. Διότι δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ἕνας τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, θὰ ὁδηγήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν ὁλοκληρωτικὴν καταστροφήν της, μέσα εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ θείου τῆς Ἀποκαλύψεως.

Καὶ οὔτε ὅσοι θὰ εἶχον τὴν ἐξαιρετικὴν τύχην νὰ ἐπιζήσουν, ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων τὰ ὁποῖα θὰ ἐπεσώρευε εἰς τὸν κόσμον ἡ βόμβα τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ ὑδρογόνου, θὰ γνωρίσουν τὴν εὐτυχίαν τὴν ἑπομένην μιᾶς τοιαύτης καταστροφῆς !

Μήπως ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος κατέστησε τὴν ἀνθρωπότητα εὐτυχεστέραν, ἀπ' ὅτι ἦτο πρὸ αὐτοῦ, μήπως δὲν περιέπλεξε τὰ διεθνῆ προβλήματα ἐπὶ τὰ χεῖρω, ὥστε νὰ προετοιμάνῃ τὸ ἔδαφος τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου ;

Ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, ὅστις ἔληξε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὕστερον ἀπὸ τόσας καταστροφάς, τόσα θύματα, καὶ τόσα πένθη καὶ δάκρυα, δὲν ἐδημιούργησε τὴν ἐπομένην ἀκριβῶς τῆς λήξεώς του κατάστασιν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς τόσον βεβαρημένην, ἀπὸ πυκνὰ καὶ σκοτεινὰ νέφη, ὥστε ἡ ἀνθρωπότης νὰ ζῇ μὲ τὸ αἴσθημα τῆς ἀγωνίας, ἐκ τοῦ ἐπικρεμαμένου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς κινδύνου τῆς ἐκρήξεως μιᾶς νέας τρομακτικῆς καταιγίδος ;

ΟΧΙ, τὸν κίνδυνον αὐτόν, τοῦ ὁποίου ἡ πραγματοποίησις θὰ ἀπετέλει τὴν μεγαλυτέραν συμφοράν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐγνώριζε ἡ ἀνθρωπότης, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, δὲν πρόκειται νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἡ πολιτικὴ τῶν παλληκαρισμῶν, ποὺ θὰ εἶχεν ὡς ἔρεισμα τὸ φιλοπόλεμον πνεῦμα καὶ τὴν πολεμοκάπηλον προπαγάνδαν, οὔτε ἡ πολιτικὴ τῆς βίας καὶ τῶν προκλήσεων, ποὺ θὰ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς αὐξούσης ἐπιδείξεως δυνάμεων καὶ ἐπι-

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ